

Angstig wachten tot slotminuten

Heist

Frans Schroyens

HEIST - Eerst het laatste transfernieuws: sinds zondag is het zeker dat naast Marc De Weerd ook Erik Celen van Berlaar overstapt naar de ploeg van hun vroegere trainer Raymond Jaspers. Dat brengt met het duo Machiels-Van Campfort het aantal vaste nieuwkomers op vier. Vermits naast Cools (Veerle) en Gino Van Rompaey (Betekom) ook Tom Tetaert (Katelijne) vertrekt, zoek Heist nog een doelman. De kans is vrij groot dat dit Limburger Pinxten (Kermt) wordt, die momenteel in het Antwerpse woont.

Blijft het daarbij? Dat hangt dan weer af van het feit of Heist nu zeer spoedig tot een akkoord komt met Bert Goovaerts en Marc Van Noten. Die twee hadden zondag nog niet getekend, maar ze hebben te Wijnegem niet minder hard hun best gedaan om SK over de kampioenenstreep te trekken. Eerstdaags wordt beslist over de desiderata van deze beide spelers. Daarbij moeten de onderhandelaars rekening houden met een ongewijzigd budget ten opzichte van vorig seizoen.

Het is zondag laat geworden. Na de gebruikelijke "haltes" in de supporterslokalen "Bij de Kes" en "de Sje" zakte het joelende gezelschap af naar het chalet in het Sportcentrum, waar nog een culinair en ludiek feestje werd gebouwd en waar naast het gebruikelijke kraanvocht ook veel lol getapt werd. Na de spanning van de jongste weken, de beklemmende apo-

anhang bleven aan het Kanaal 88 minuten in onzekerheid en bang afwachten. Zeker nadat bekend raakte dat beide currenten bij de rust aan de leiding stonden.

Spits

Dat deed de morele en fysieke weerbaarheid van de Heistse spelers geen goed. En toen nog een "misleidend" telefoontje binnenliep dat Schriek in het verlies stond, ging Wijnegem er weer in geloven en op een draw speculeren. Was Heist voor de rust de betere (maar weer onproductieve) ploeg geweest, na de rust bleek het minstens zoveel last te hebben van de eigen zenuwen als van de verbeterde aanklampende thuisploeg. De nood aan een echte spits bleek groter dan ooit.

Twee minuten voor tijd volgde dan het moment waar zo lang op gewacht werd: een flits van Van Tongelen, een deviatie van Pauwels en de ultieme, zekerheid brengende tik van Goovaerts. De titel was voor Heist. "Gelukkig", liet Wilfried Deckers zich ontvallen, "want na de desillusie van Olen en het falen te Wijnegem zou de eindronde niet aan ons besteed geweest zijn. We moeten het zeggen zoals het is: ons bobijntje is af. Is het een schande? We scoorden de meeste doelpunten en stonden er de minste toe: een bewijs toch dat wij de meest homogene en collectief sterkste ploeg waren. Maar de inspanningen hebben lichamelijk en geeste-

